

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปด

ความสอดคล้องเชิงพยากรณ์: การคลี่คลายของดาเนียล 11 ในยุคสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-04-08

ข้อสิบหกถึงข้อสิบเก้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในสหรัฐอเมริกา

จนถึงเวลาที่มีคาเอลทรงลุกขึ้นยืนและช่วงเวลาแห่งการทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง ฉะนั้น

ข้อเหล่านี้จึงเป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์ในข้อสี่สิบเอ็ดถึงข้อสี่สิบห้าแห่งบทเดียวกันด้วย

แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับเขาจะกระทำตามใจชอบของตนเอง และจะไม่มีผู้ใดยื่นหยัดต่อหน้าเขาได้ และเขาจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายด้วยมือของเขา

เขาจะมุ่งหน้าเข้ามาด้วยกำลังแห่งราชอาณาจักรทั้งสี่ของตน และคนเที่ยงธรรมจะอยู่กับเขา;

เขาจะกระทำดังนี้ และเขาจะยกบุตรแห่งสตรีให้แก่เขา เพื่อทำให้เสียหาย; แต่นางจะไม่ยืนอยู่ฝ่ายเขา

และจะไม่เป็นประโยชน์แก่เขา ภายหลังจากนี้เขาจะหันหน้าไปยังบรรดาเกาะทั้งหลาย

และจะยึดได้เป็นอันมาก;

แต่เจ้านายองค์หนึ่งเพื่อประโยชน์ของตนเองจะทำให้การดูหมิ่นซึ่งเขาได้ก่อขึ้นนั้นสิ้นสุดลง;

โดยปราศจากการดูหมิ่นของตนเอง เจ้านายผู้นั้นจะทำให้การดูหมิ่นนั้นย้อนกลับมาตกแก่เขา

แล้วเขาจะหันหน้าไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของตนเอง; แต่เขาจะสะดุดและล้มลง และจะหาไม่พบ

ดาเนียล 11:16-19

เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงความสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด เธอได้กล่าวว่า

“ประวัติศาสตร์จำนวนมากที่ได้สำเร็จแล้วในคำพยากรณ์นี้ จะถูกทำให้เกิดขึ้นซ้ำอีก”

ข้อสี่สิบเอ็ดถึงข้อสี่สิบห้าได้กล่าวซ้ำประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของข้อเหล่านี้

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้สำเร็จแล้วเมื่อโรมันนอกศาสนาเข้าครอบครองโลก

โดยเริ่มต้นด้วยการพิชิตเขตภูมิศาสตร์สามแห่งก่อน

“แม้ฮีบปต์จะไม่อาจยื่นหยัดต่อหน้าอันทีโอคัส กษัตริย์ฝ่ายเหนือได้

แต่อันทีโอคัสก็ไม่อาจยื่นหยัดต่อหน้าชาวโรมัน ซึ่งบัดนี้ได้ยกมาต่อสู้กับเขาได้

อาณาจักรทั้งหลายไม่อาจต้านทานอำนาจที่กำลังรุ่งขึ้นนี้ได้อีกต่อไป ซีเรียถูกพิชิต

และถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน เมื่อปอมเปย์ ในปี 65 ก่อน ค.ศ.

ได้รับทรัพย์สินสมบัติของอันทีโอคัส เอเซียติกุส และลดฐานะซีเรียลงเป็นมณฑลหนึ่งของโรมัน”

“อำนาจเดียวกันนั้นจะต้องยืนอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ด้วย และพลาญมันเสีย

กรุงโรมได้เข้าผูกสัมพันธ์กับชนชาติของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธมิตร ในปี 162 ก่อนคริสตกาล

นับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา โรมจึงมีตำแหน่งอันเด่นชัดในปฏิทินแห่งคำพยากรณ์ อย่างไรก็ตาม

โรมยังมีได้ครอบครองสิทธิอำนาจเหนือแคว้นยูเดียโดยการพิชิตจริง จนถึงปี 63 ก่อนคริสตกาล

และแล้วก็เข้าไปในลักษณะดังต่อไปนี้”

“เมื่อปอมเปย์กลับจากการศึกของตนเพื่อต่อสู้กับมิธริดาตีส กษัตริย์แห่งปอนทัส ผู้แข่งขันสองฝ่าย คือ

ซีร์คานัสและอริสโตบูลัส กำลังแก่งแย่งราชบัลลังก์แห่งยูเดีย คดีของทั้งสองถูกนำมาเสนอต่อหน้าปอมเปย์

ซึ่งไม่นานก็แลเห็นความไม่ชอบธรรมแห่งข้ออ้างของอริสโตบูลัส

แต่ปรารถนาจะเลื่อนการวินิจฉัยเรื่องนี้ออกไปจนกว่าการยกทัพเข้าสู่อาระเบีย ซึ่งเขาปรารถนามานาน

จะเสร็จสิ้น โดยให้คำมั่นว่าแล้วเขาจะกลับมา

และจัดการกิจธุระของพวกเขาตามที่เห็นว่ายึดธรรมและเหมาะสม อริสโตบูลัส
เมื่อหยั่งทราบความรู้สึกที่แท้จริงของปอมเปย์แล้ว ก็รีบร้อนกลับไปยังยูเดีย จัดอาวุธให้แก่ไพรพลของตน
และเตรียมการป้องกันอย่างแข็งขัน โดยตั้งใจแน่วแน่ว่า ไม่ว่าจะต้องเสี่ยงเพียงใด ก็จจะรักษาราชบัลลังก์ไว้
ซึ่งเขาสงว่รู้ว่าจะถูกตัดสินให้ตกเป็นของผู้อื่น ปอมเปย์ติดตามผู้หลบหนีไปอย่างกระชั้นชิด
เมื่อเขาเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม อริสโตบูลัสเริ่มสำนึกเสียใจกับการกระทำของตน จึงออกมาพบเขา
และพยายามประนีประนอมเรื่องราวโดยสัญญาว่าจะยอมอยู่ใต้อำนาจโดยสิ้นเชิง
และจะมอบเงินจำนวนมากให้ ปอมเปย์ยอมรับข้อเสนอนี้ และส่งกาบิโนส พร้อมด้วยกองทหารส่วนหนึ่ง
ไปรับเงินนั้น แต่เมื่อแม่ทัพผู้นั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขากลับพบว่าประตูเมืองปิดตัวเขาไว้
และมีผู้ตะโกนบอกจากบนกำแพงว่า เมืองจะไม่ยอมผูกพันตามข้อตกลงนั้น”

“ปอมเปย์ มิให้ผู้ใดหลอกลวงเขาในลักษณะนี้โดยปราศจากโทษ
ได้ใส่ตรวนอริสโตบูลัสซึ่งเขากักตัวไว้กับตน และยกทัพทั้งหมดเคลื่อนพลตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในทันที
พรรคพวกของอริสโตบูลัสเห็นควรป้องกันเมืองนั้น ส่วนฝ่ายของไฮร์คานัสเห็นควรเปิดประตูเมือง
ฝ่ายหลังมีจำนวนมากกว่าและเป็นฝ่ายมีชัย ปอมเปย์จึงได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เมืองโดยเสรี ด้วยเหตุนี้
บรรดาผู้ยึดมั่นในฝ่ายอริสโตบูลัสจึงถอยไปยังภูเขาสองแห่งวิหาร
โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะป้องกันสถานที่นั้นอย่างเต็มที่พอ ๆ กับที่ปอมเปย์ตั้งใจจะตีให้แตกสิ้น
เมื่อครบสามเดือน ก็มีกระแสกำเริบจนเกิดช่องโหว่เพียงพอสำหรับการบุกเข้าโจมตี
และสถานที่นั้นก็ถูกยึดได้ด้วยคมดาบ ในการสังหารอันน่าสยดสยองที่ตามมา
มีผู้ถูกฆ่าตายหนึ่งหมื่นสองพันคน นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า เป็นภาพที่สะเทือนใจยิ่งนัก
เมื่อเห็นพวกปุโรหิตซึ่งในขณะนั้นกำลังประกอบพิธีนมัสการพระเจ้า
ยังคงดำเนินงานตามหน้าที่ที่เคยกระทำด้วยมืออันสงบและความมุ่งหมายอันแน่วแน
ราวกับไม่รู้สึกรู้สอกความอลหม่านอันบ้าคลั่ง แม้ว่าจะรอบตัวพวกเขา มีตรสหายของตนจะถูกเช่นฆ่า
และแม้บ่อยครั้งโลหิตของพวกเขาเองจะปะปนกับโลหิตแห่งเครื่องบูชาของตน”

“ครั้นเมื่อยุติสงครามแล้ว ปอมเปย์ได้ทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม
โอนเมืองหลายเมืองจากเขตอำนาจของยูเดียไปอยู่ใต้เขตอำนาจของซีเรีย
และกำหนดให้ชาวยิวต้องส่งบรรณาการ ดังนั้น
เป็นครั้งแรกที่กรุงเยรูซาเล็มได้ตกอยู่ในเงื้อมมือของอำนาจนั้นโดยการพิชิต ซึ่งจะยึดครอง
'แผ่นดินอันรุ่งโรจน์' ไว้ด้วยกำมือเหล็กของตน จนกว่าจะผลาญมันเสียสิ้นเชิง”

“ข้อ 17 เขาจะตั้งใจเข้าไปพร้อมด้วยกำลังแห่งราชอาณาจักรทั้งสี่ของตน
และผู้เที่ยงธรรมทั้งหลายจะอยู่กับเขา ดังนั้นเขาจึงจะกระทำ และเขาจะยกธิดาแห่งสตรีให้แก่เขา
เพื่อทำให้นางเสื่อมเสีย แต่นางจะไม่ยินยอมฝ่ายเขา และจะไม่เป็นประโยชน์แก่เขา”

“บิชอป นิวตันเสนอการอ่านอีกแบบหนึ่งสำหรับข้อนี้ ซึ่งดูเหมือนจะแสดงความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้:
'เขาจะหันหน้าของตนเข้าไปด้วยกำลังเพื่อยึดครองราชอาณาจักรทั้งหมดด้วย' ข้อ 16
ได้นำเราลงมาถึงการพิชิตซีเรียและยูเดียโดยชาวโรมันแล้ว ก่อนหน้านั้น
โรมได้พิชิตมาซิโดเนียและเธเรซมาแล้ว บัดนี้ อียิปต์เป็นสิ่งเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ของ
'ราชอาณาจักรทั้งหมด' ของอเล็กซานเดอร์ ซึ่งยังมีได้ถูกนำให้อยู่ใต้บังคับแห่งอำนาจโรมัน
และบัดนี้อำนาจนั้นก็ตั้งหน้าจะเข้าไปในประเทศนั้นด้วยกำลัง”

“ปโตเลมี เอเลเตส สิ้นพระชนม์ในปี 51 ก่อน ค.ศ.
พระองค์ทรงยกราชมงกุฎและราชอาณาจักรอียิปต์ไว้แก่พระโอรสและพระธิดาองค์โต คือ ปโตเลมี
และคลีโอพัตรา โดยมีข้อกำหนดไว้ในพินัยกรรมว่า
ทั้งสองจะต้องอภิเษกสมรสกันและทรงครองราชย์ร่วมกัน; และเนื่องจากทั้งสองยังทรงพระเยาว์
จึงถูกให้อยู่ภายใต้การอารักขาของชาวโรมัน ประชาชนโรมันยอมรับภาระหน้าที่นั้น

และแต่งตั้งปอมเปย์ให้เป็นผู้ปกครองดูแลรักษาชายาหนุ่มสาวแห่งอียิปต์”

“ไม่นานหลังจากนั้น เมื่อความขัดแย้งได้ปะทุขึ้นระหว่างปอมเปย์กับซีซาร์ การรบอันเลื่องชื่อที่ฟาร์ซาเลียก็ได้เกิดขึ้นระหว่างแม่ทัพทั้งสอง ปอมเปย์เมื่อพ่ายแพ้แล้ว ได้หลบหนีไปยังอียิปต์ ซีซาร์ติดตามเขาไปที่นั่นในทันที; แต่ก่อนที่ซีซาร์จะมาถึง ปอมเปย์ก็ถูกบิโตเลมีซึ่งเขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองดูแล สังหารอย่างเลวทรามเสียก่อน ด้วยเหตุนี้ ซีซาร์จึงรับตำแหน่งที่ได้มอบให้แก่ปอมเปย์นั้น คือเป็นผู้ปกครองดูแลบิโตเลมีและคลีโอพัตรา เขาพบว่าอียิปต์กำลังระส่ำระสายเพราะความวุ่นวายภายใน โดยที่บิโตเลมีกับคลีโอพัตราได้กลายเป็นศัตรูกัน และนางก็ถูกไล่ออนส่วนแบ่งในการปกครองของตน ถึงกระนั้น เขาก็มิได้ลังเลที่จะขึ้นฝั่งที่อเล็กซานเดรียพร้อมด้วยกำลังอันน้อยนิดของตน คือทหารม้า 800 นาย และทหารราบ 3200 นาย เขาพิจารณาข้อพิพาทนั้น และบริหารจัดการยุติมัน เมื่อความวุ่นวายทวีขึ้นทุกวัน ซีซาร์ก็พบว่ากำลังอันน้อยนิดของตนไม่เพียงพอที่จะรักษาฐานะของตนไว้ได้ และเพราะไม่อาจออกจากอียิปต์ได้เนื่องจากลมเหนือซึ่งพัดอยู่ในฤดูกาลนั้น เขาจึงส่งคำสั่งไปยังเอเชีย ให้กองทัพทั้งหมดที่เขา มีอยู่ในเขตนั้นมาช่วยเหลือเขาโดยเร็วที่สุด”

“ด้วยท่าทีอันหยิ่งผยองที่สุด เขาได้มีคำสั่งให้บิโตเลมีและคลีโอพัตราหยุดกองทัพของตน เข้าเฝ้าต่อหน้าเขาเพื่อให้มีการยุติข้อพิพาทระหว่างกัน และยอมอยู่ภายใต้การวินิจฉัยของเขา อียิปต์เป็นราชอาณาจักรเอกราช ด้วยเหตุนี้

พระบัญชาอันหยิ่งผยองนี้จึงถูกมองว่าเป็นการลบหลู่พระเกียรติยศแห่งราชบัลลังก์ของตน

ซึ่งทำให้ชาวอียิปต์เดือดดาลอย่างยิ่งและพากันจับอาวุธ ซีซาร์ตอบว่า

เขาได้กระทำให้โดยอาศัยเจตจำนงของบิดาของพวกเขา คือ เอาเลเตส

ผู้ซึ่งได้มอบบุตรของตนไว้ภายใต้การอารักขาของวุฒิสภาและประชาชนแห่งกรุงโรม

ซึ่งบัดนี้อ่านาทั้งสี่ของทั้งสองนั้นได้รวมอยู่ในตัวเขาในฐานะกงสุล และว่า ในฐานะผู้ปกครองดูแล

เขายอมมีสิทธิที่จะทำหน้าที่เป็นอนุญาโตตุลาการระหว่างพวกเขา”

“ในที่สุดเรื่องนี้ก็ถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาของเขา และมีการแต่งตั้งผู้แทนให้ว่าความคดีของแต่ละฝ่าย คลีโอพัตรา ซึ่งตระหนักถึงจุดอ่อนของผู้พิชิตชาวโรมันผู้ยิ่งใหญ่ นั้น เห็นว่าความงามแห่งบุคลิกของตนน่าจะมีอำนาจในการทำให้คำตัดสินเป็นคุณแก่ฝ่ายตนได้ผลยิ่งกว่าผู้ว่าความใด ๆ ที่นางอาจจัดหาได้ เพื่อจะเข้าไปถึงเบื้องหน้าของเขาโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ นางจึงใช้กลอุบายดังต่อไปนี้ คือให้นอนเหยียดยาวเต็มตัวอยู่ในห้องเสื้อผ้า แล้วพอลโลโดรัส คนใช้ชาวซิซิลีของนาง หอมมันด้วยผืนผ้า มัดด้วยสายหนัง และยกขึ้นบนปากายาดจเจอร์คิวลิสของตน แล้วมุ่งไปยังที่ประทับของซีซาร์ โดยอ้างว่าตนนำของกำนัลมาจากแม่ทัพชาวโรมัน เขาจึงได้รับอนุญาตให้ผ่านประตูป้อมเข้าไป เข้าเฝ้าซีซาร์ และวางภาระนั้นลงแทบเท้าของเขา เมื่อซีซาร์คลิห่ออันมีชีวิตนี้ออก ดูเกิด คลีโอพัตราผู้งดงามก็ยืนอยู่ต่อหน้าเขา เขาหาได้ไม่พอใจกับกลอุบายนี้เลยไม่ และด้วยมืออุปนิสัยดังที่พรรณนาไว้ใน 2 เปโตร 2:14 ภาพแรกแห่งบุคคลผู้มีความงามเพียงนั้น ดังที่ Rollin กล่าวไว้ ก็มีผลต่อเขาทั้งสิ้นตามที่นางได้ปรารถนาไว้”

“ในที่สุด ซีซาร์ก็ทรงมีพระราชกฤษฎีกาให้พี่น้องชายหญิงนั้นครองราชบัลลังก์ร่วมกัน

ตามเจตนาธรรมเนียมแห่งพินัยกรรม โปธีนุส อัครมหาเสนาบดีแห่งรัฐ

ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการขับไล่คลีโอพัตราออกจากราชบัลลังก์

หวันแครงผลที่จะตามมาจากการที่นางได้กลับคืนสู่ฐานันดรเดิม

เขาจึงเริ่มปลุกเร้าความริษยาและความเป็นปรปักษ์ต่อซีซาร์ โดยยุงใส่ความท่ามกลางประชาชนว่า

ในที่สุดแล้วซีซาร์มีเจตนาจะมอบอำนาจทั้งหมดแก่คลีโอพัตราแต่ผู้เดียว

ไม่นานการกบฏอย่างเปิดเผยก็ติดตามมา อาคิลลัส ซึ่งนำกำลังทหาร 20,000 นาย

ยกเข้ามาเพื่อขับไล่ซีซาร์ออกจากอเล็กซานเดรีย

ซีซาร์จัดวางกำลังทหารจำนวนน้อยของตนอย่างชำนาญตามถนนและตรอกซอกซอยของนคร จึงไม่มีความยากลำบากในการต้านทานการโจมตี ชาวอียิปต์พยายามทำลายกองเรือของเขา เขาจึงตอบโต้ด้วยการเผากองเรือของฝ่ายนั้น เรือที่กำลังลุกไหม้บางลำถูกพัดเข้ามาใกล้ท่าเทียบเรือ ทำให้อาคารหลายแห่งของนครเกิดเพลิงไหม้ และหอสมุดอเล็กซานเดรียอันเลื่องชื่อ ซึ่งเก็บรักษาม้วนหนังสือไว้เกือบ 400,000 ม้วน ก็ถูกทำลาย”

“เมื่อสงครามทวีความน่ากลัวยิ่งขึ้น ซีซาร์ได้ส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากทุกประเทศเพื่อนบ้าน กองเรือขนาดใหญ่กองหนึ่งได้มาจากเอเชียน้อยเพื่อช่วยเหลือเขา มิธริดาเตสได้ยกทัพมุ่งสู่อียิปต์ด้วยกองทัพที่เกณฑ์ขึ้นในซีเรียและซิลิเซีย อันติพาเตอร์ชาวอิดูเมียได้เข้าร่วมกับเขาพร้อมชาวยิว 3,000 คน พวกยิวซึ่งยึดครองช่องทางผ่านเข้าไปสู่อียิปต์ ได้ยอมให้กองทัพผ่านไปโดยปราศจากการขัดขวาง หากปราศจากความร่วมมือจากฝ่ายเขา แผนการทั้งสิ้นคงต้องล้มเหลว การมาถึงของกองทัพนี้ได้ชี้ขาดการต่อสู้ มีการรบแตกหักเกิดขึ้นใกล้แม่น้ำไนล์ ซึ่งลงเอยด้วยชัยชนะอย่างสมบูรณ์ของซีซาร์ ปโตเลมีซึ่งพยายามหลบหนี ได้จมน้ำตายในแม่น้ำ จากนั้น อเล็กซานเดรียและอียิปต์ทั้งสิ้นก็ยอมสยบต่อผู้มีชัย บัดนี้ โรมได้เข้าไปในและผนวกรวมอาณาจักรดั้งเดิมทั้งหมดของอเล็กซานเดอร์แล้ว”

“โดยคำว่า ‘คนเที่ยงธรรม’ ในข้อความนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหมายถึงพวกยิว ผู้ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือแก่เขาดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว หากปราศจากสิ่งนี้ เขาคงต้องล้มเหลว แต่ด้วยสิ่งนี้ เขาจึงสามารถปราบอียิปต์ให้อยู่ใต้อำนาจของตนได้อย่างสิ้นเชิง ในปี 47 ก่อน ค.ศ.

“ธิดาแห่งสตรี ทำให้เขาเสื่อมทรามลง’ ความหลงใหลที่ซีซาร์มีต่อคลีโอพัตรา ซึ่งเขามีบุตรชายกับนางหนึ่งคนนั้น นักประวัติศาสตร์ระบุว่าเหตุผลเพียงประการเดียวที่ทำให้เขารับภารกิจการในการทำสงครามอียิปต์ซึ่งอันตรายยิ่งเช่นนั้น สิ่งนี้ทำให้เขาพำนักอยู่ในอียิปต์นานกว่าที่กิจธุระของเขาจำเป็นต้องใช้เวลา โดยเขาใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการเสียดวงและสามเเลเทเมากับราชินีผู้เสเพลนั้น ‘แต่’ ผู้เผยแพร่พระวจนะกล่าวว่า ‘นางจะไม่ยืนอยู่ฝ่ายเขา และจะไม่เป็นเพื่อเขา’ ต่อมาคลีโอพัตราได้เข้าร่วมกับอันโทนี ศัตรูของออกัสตัส ซีซาร์ และใช้อำนาจทั้งสิ้นของนางต่อสู้กับโรม”

“ข้อ 18 ภายหลังสิ่งนี้ เขาจะหันหน้าของตนไปยังบรรดาเกาะทั้งหลาย และจะยึดครองได้เป็นอันมาก แต่เจ้าของค้ำหนึ่งเพื่อประโยชน์ของตนเอง จะกระทำให้การลบลูที่เขาคือก่อกวนยุติลง และโดยปราศจากการลบลูของตนเอง เขาจะทำให้การนั้นย้อนกลับตกบนตัวเขา”

“สงครามกับฟาร์นาเชส กษัตริย์แห่งซิมเมอเรียนบอสฟอรัส ในที่สุดก็ชักนำเขาให้ออกจากอียิปต์ ‘เมื่อเขามาถึงสถานที่ซึ่งศัตรูอยู่’ ไพรโดซัสกล่าวว่า ‘เขา โดยมีได้ให้เวลาพักแก่ทั้งตนเองหรือฝ่ายนั้นเลย ก็เข้าจูโจมในทันที และได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาดเหนือพวกเขา; เรื่องนี้เขาได้เขียนบอกสหายคนหนึ่งของเขาด้วยถ้อยคำสามคำนี้ว่า: Veni, vidi, vici; ข้ามา ข้าเห็น ข้าพิชิต’ ตอนปลายของข้อนี้ยังถูกห้อมล้อมด้วยความคลุมเครืออยู่บ้าง และมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ บางคนย้อนไปประยุกต์กับช่วงก่อนหน้านั้นในชีวิตของซีซาร์ และเห็นว่าพบการสำเร็จตามคำพยากรณ์ในความขัดแย้งของเขากับปอมเปย์ แต่เหตุการณ์ก่อนหน้าและภายหลังซึ่งถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนในคำพยากรณ์ บังคับให้เราต้องแสวงหาความสำเร็จของส่วนนี้แห่งคำพยากรณ์ในช่วงระหว่างชัยชนะเหนือฟาร์นาเชส กับการตายของซีซาร์ที่กรุงโรม ดังที่ปรากฏให้เห็นในข้อต่อไป ประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์ยิ่งกว่านี้ของช่วงเวลาดังกล่าว อาจนำเหตุการณ์ต่าง ๆ มาสู่ความกระจ่าง ซึ่งจะทำให้การประยุกต์ข้อความตอนนี้ปราศจากความติดขัด”

“ข้อ 19 แล้วท่านจะหันหน้าของท่านไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของตนเอง แต่ท่านจะสะดุดและล้มลง และจะไม่พบอีก”

“หลังจากชัยชนะครั้งนี้ ซีซาร์ได้ปราบเศษซากกำลังที่ยังเหลืออยู่สุดท้ายของฝ่ายปอมเปย์ คือ คาโตและสคิปิโอในแอฟริกา และลาปีเอนสกับวารุสในสเปน เมื่อกลับมาถึงกรุงโรม ซึ่งเป็น ‘ป้อมปราการแห่งแผ่นดินของตนเอง’ เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้เผด็จการตลอดชีพ และยังได้รับอำนาจกับเกียรติยศอื่น ๆ

อีกจนทำให้ในความเป็นจริงเขากลายเป็นองค่อธิปัตย์โดยสมบูรณ์เหนือจักรวรรดิทั้งสิ้น แต่ผู้เผยแพร่พระวจนะได้กล่าวไว้ว่า เขาจะสะดุดและล้มลง ภาษาที่ใช้ในบ่งชี้ว่าการล้มคว่ำของเขาจะเป็นไปอย่างฉับพลันและไม่คาดคิด

ดูบุคคลผู้หนึ่งสะดุดล้มโดยบังเอิญระหว่างทางเดินของตน และก็เป็นเช่นนั้นจริง ชายผู้นี้ ผู้ซึ่งต่อสู้และมีชัยถึงห้าร้อยยุทธการ ยึดได้หนึ่งพันนคร

และสังหารมนุษย์หนึ่งล้านหนึ่งแสนเก้าหมื่นสองพันคน กลับล้มลง

มิใช่ท่ามกลางเสียงอึกทึกแห่งสนามรบและโหม่งยามแห่งความขัดแย้ง

แต่ในเวลาที่เขาคิดว่าเส้นทางของตนราบรื่นและโรยด้วยบุปผา

และเมื่อเชื่อกันว่าภัยอันตรายนั้นอยู่ห่างไกลนัก

เพราะขณะเมื่อเขาเข้าประทับนั่งในห้องประชุมวุฒิสภานบัลลังก์ทองคำของตน

เพื่อรับพระอิสริยยศกษัตริย์จากมือของคณะนั้น กริชแห่งการทรยศก็พลันแทงทะลุถึงหัวใจของเขา

แคสซิอุส บรูตัส และผู้สมคบคิดอื่น ๆ ได้กรูกันเข้ามาใส่เขา และเขาก็ล้มลง

ถูกแทงด้วยบาดแผลยี่สิบสามแห่ง ดังนั้นเขาจึงสะดุดและล้มลงอย่างฉับพลัน และไม่พบอีกเลย ในปี 44 ก่อน ค.ศ.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

การสำเร็จตามประวัติศาสตร์ของโรมนอกศาสนา (กษัตริย์แห่งทิศเหนือ) ซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ เป็นประวัติศาสตร์ที่เป็นภาพล่วงหน้าของประวัติศาสตร์การขึ้นครองบัลลังก์ของโรมสมัยใหม่ ณ สหภาพสามประการซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้าเริ่มมีผลบังคับใช้ ประวัติศาสตร์ดังกล่าวยังถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ในข้อที่สามสิบถึงสามสิบหก ซึ่งระบุถึงเวลาที่สันตะปาปาถูกตั้งขึ้นบนบัลลังก์เป็นครั้งแรกในปี 538 ข้อที่สิบหกถึงสิบเก้า และข้อที่สามสิบเอ็ดถึงสามสิบหก

ต่างก็เป็นภาพแทนการขึ้นสูงสุดสูงสุดและการล่มสลายในที่สุดของหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเซ ประวัติศาสตร์นั้นยังถูกนำเสนอไว้ในข้อที่ห้าถึงเก้า

เมื่อกษัตริย์แห่งทิศเหนือองค์แรกได้รับการสถาปนาขึ้นภายหลังจากพิชิตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์สามแห่ง

จากนั้นเขาได้เข้าสู่สนธิสัญญากับกษัตริย์แห่งทิศใต้ แต่ได้ผิดคำสนธิสัญญา และเพื่อตอบสนองต่อสิ่งนั้น

กษัตริย์แห่งทิศใต้จึงได้ทำบาปแผลงกรรมถึงตาย และกษัตริย์แห่งทิศเหนือก็สิ้นชีวิตในการเป็นเชลยแห่งอียิปต์

ข้อห้าถึงข้อเก้า ข้อสิบหกถึงข้อสิบเก้า และข้อสามสิบถึงข้อสามสิบหก

นำเสนอเส้นคำพยากรณ์สามเส้นซึ่งสำเร็จสมจริงในข้อสี่สิบถึงข้อสี่สิบห้า เมื่อซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า

“ประวัติศาสตร์ส่วนมากที่ได้สำเร็จไปแล้วในคำพยากรณ์นี้จะเกิดขึ้นอีก” ความหมายนั้นโดยแท้จริงก็คือ

ทั้งบทนี้เป็นภาพประกอบของข้อสี่สิบถึงข้อสี่สิบห้า

ข้อยี่สิบถึงข้อยี่สิบสองระบุถึงการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

ดังนั้นจึงเป็นตัวแทนของวาระสุดท้ายในปี 1798 และ 1989 โดยการประสูติของพระองค์

และจากนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนเป็นตัวแทนของวันที่ 22 ตุลาคม 1844

และกฎหมายวันอาทิตย์

ข้อยี่สิบสามระบุถึงพันธสัญญาระหว่างพวกยิวกับโรม ในช่วงประวัติศาสตร์ของการกบฏมักคาบี “พันธสัญญา” ในประวัติศาสตร์นั้นแสดงไว้โดยปี 161 BC และ 158 BC

ประวัติศาสตร์มักคาปีเป็นตัวแทนของเส้นแนวภายในซึ่งมีจุดเริ่มต้นจาก "พันธสัญญา" ระหว่างโรมกับพวกยิวมักคาปีที่พวกยิวเป็นฝ่ายริเริ่ม และในที่สุดสิ้นสุดลงด้วยการที่พวกยิวประกาศว่าพวกเขาไม่มีกษัตริย์อื่นใดนอกจากซีซาร์

แน่นอนว่าข้อยิวสามมอยู่ถัดจากข้อยิวเฮ็ดและข้อยิวสอง และข้อยิวเฮ็ดระบุถึงการประสูติของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเวลาแห่งอาสนาในเชิงพยากรณ์ และข้อยิวสองระบุถึงกางเขน ซึ่งเป็นตัวแทนของกฎหมายวันอาทิตย์ที่กางเขน พวกยิวได้ระบุว่าซีซาร์ (โรม) เป็นกษัตริย์ของตน และ "พันธสัญญา" ในข้อยิวสามมนั้นอ้างถึงจุดเริ่มต้นแห่งการเลือกของพวกยิวที่จะปรนนิบัติโรม ตรง ณ จุดสิ้นสุดแห่งการที่พวกยิวประกาศความจงรักภักดีต่อโรม การสิ้นสุดของพวกยิว ดังที่เป็นภาพแทนที่กางเขน ตามมาด้วยจุดเริ่มต้นแห่งความสัมพันธ์ผูกพันของพวกยิวกับโรม

ข้อยิวสี่ถึงสามสิบพรรณนาถึงช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปีที่โรมนอกริตครอบครองอำนาจสูงสุด นับตั้งแต่ยุทธการที่แอคเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล จนถึงการย้ายเมืองหลวงจากโรมไปยังคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ. 330 ช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปีนี้เป็นแบบอย่างของช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่โรมของสันตะปาปาครอบครองอำนาจสูงสุด และเมื่อพิจารณารวมกันแล้ว ทั้งสองช่วงเวลานี้เป็นตัวแทนของช่วงเวลาตามข้อสี่สิบเฮ็ด และของสภาพสามประการซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงมีผลบังคับใช้ จนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง.

แนวเส้นแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ทั้งหมดในบทที่สิบเฮ็ดสอดคล้องกับหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเฮ็ด แต่เป็นประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ตั้งแต่เวลาสิ้นสุดในปี 1989 ซึ่งปรากฏในข้อสี่สิบ ไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสี่สิบเฮ็ด ที่เป็น "ส่วนนั้นของคำพยากรณ์ในดาเนียลซึ่งเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย" ประวัติศาสตร์ที่เว้นว่างไว้ในข้อสี่สิบ คือวาระแห่งพระเยซูคริสต์ซึ่งถูกเปิดผนึกเมื่อเวลาใกล้มาถึง ก่อนที่เวลาการทดลองจะสิ้นสุดลงเพียงเล็กน้อย.

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

"เรามีพระบัญญัติของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นจิตวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ อัญมณีล้ำค่าหาที่เปรียบมิได้ย่อมพบได้ในพระวณะของพระเจ้า ผู้ที่ค้นคว้าพระวณะนี้ควรรักษาจิตใจให้แจ่มใสอยู่เสมอ เขาทั้งหลายไม่ควรปล่อยใจตามความอยากอันวิปริตในการกินหรือการดื่มเป็นอันขาด"

"หากพวกเขาทำเช่นนี้ สมองจะสับสน; พวกเขาจะไม่สามารถทนต่อความตรากตรำในการขุดค้นอย่างลึกซึ้งเพื่อให้ทราบความหมายของสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับฉากสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ได้"

"เมื่อหนังสือดาเนียลและวิวรณ์ได้รับความเข้าใจดียิ่งขึ้น บรรดาผู้เชื่อจะมีประสบการณ์ทางศาสนาที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง พวกเขาจะได้รับการเปิดเผยให้เห็นประตูสวรรค์ที่เปิดอยู่เพียงชั่วแวบเท่านั้น จนจิตใจและสติปัญญาจะประทับแน่นด้วยลักษณะอุปนิสัยซึ่งทุกคนจำต้องพัฒนา เพื่อจะได้ตระหนักถึงความสุขอันเปี่ยมพระพร ซึ่งจะเป็นบำเหน็จรางวัลของผู้มีใจบริสุทธิ์"

"องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยใจถ่อมสุภาพและอ่อนสุภาพ เพื่อจะเข้าใจสิ่งที่ทรงสำแดงไว้ในพระธรรมวิวรณ์ พระธรรมเล่มนี้บรรจุเนื้อหามากมายที่เปี่ยมด้วยความหมายอันเกี่ยวเนื่องกับความเป็นอมตะและบริบูรณ์ด้วยพระสิริ จนทุกคนที่อ่านและค้นคว้าอย่างจริงจังย่อมได้รับพระพรที่ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ 'ที่ได้ยินถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้ และได้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เขียนไว้ในนั้น'"

“สิ่งหนึ่งที่จะเข้าใจได้อย่างแน่นอนจากการศึกษาพระธรรมวินัยก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์นั้นใกล้ชิดและแนบแน่น”

“มีความเชื่อมโยงอันน่าอัศจรรย์ระหว่างจักรวาลแห่งสวรรค์กับโลกนี้ สิ่งทั้งหลายที่ทรงสำแดงแก่ดาเนียลนั้น ต่อมาภายหลังได้รับการเติมเต็มด้วยการสำแดงที่ประทานแก่ยอห์นบนเกาะปีทมอส หนังสือทั้งสองเล่มนี้ควรได้รับการศึกษาอย่างรอบคอบ ดาเนียลได้ทูลถามอยู่สองครั้งว่าจะอีกนานเท่าใดจึงจะถึงวาระสุดท้ายของกาลเวลา?”

“และข้าพเจ้าได้ยินแล้ว แต่ไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ปลายที่สุดของสิ่งเหล่านี้จะเป็นอย่างไร? และพระองค์ตรัสว่า ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของเจ้าเกิด เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และผนึกไว้จนถึงวาระสุดท้าย หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีผู้ใดในหมู่คนอธรรมจะเข้าใจ แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ และตั้งแต่เวลาที่เครื่องเผาบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป และสิ่งอันเป็นที่นาสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกร้างถูกตั้งขึ้น จะมียิ่งหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้หนึ่งที่คอยอยู่และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่เจ้าจงไปตามทางของเจ้าจนถึงที่สุดเกิด เพราะเจ้าจะได้พักผ่อน และจะยืนอยู่ในส่วนมรดกของเจ้า ณ ปลายแห่งวันทั้งหลาย”

“พระสิ่งห์แห่งเผ่ายดาห์ทรงเป็นผู้ทรงเปิดผนึกหนังสือนี้ และประทานแก่ยอห์นซึ่งการสำแดงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายเหล่านี้”

“ดาเนียลได้ยินอยู่ในส่วนของตนเพื่อเป็นพยานของท่าน ซึ่งถูกผนึกไว้จนถึงวาระสุดท้าย เมื่อข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งจะต้องได้รับการประกาศแก่โลกของเรา เรื่องเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในวาระสุดท้ายเหล่านี้ แต่ขณะที่ ‘คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และกระทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง’ นั้น ‘คนอธรรมจะยังกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีผู้ใดในหมู่คนอธรรมที่จะเข้าใจ’ เรื่องนี้จริงเพียงใด! บาบคือการละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับความสว่างเกี่ยวกับธรรมบัญญัติของพระเจ้าย่อมจะไม่เข้าใจการประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ที่สอง และที่สาม พระธรรมดาเนียลถูกเปิดเผยในพระธรรมวินัยที่ประทานแก่ยอห์น และนำเราไปข้างหน้าถึงเหตุการณ์สุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้”

“พี่น้องทั้งหลายของเราจะระลึกไว้หรือไม่ว่า เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางภัยอันตรายแห่งยุคสุดท้าย? จงอ่านพระธรรมวินัยควบคู่กับพระธรรมดาเนียล จงสอนสิ่งเหล่านี้” Testimonies to Ministers, 114, 115.